

Michael Ende (1929–1995) a redescoperit într-o vreme dominată de luciditate și lipsită de afecte teritoriile aproape pierdute ale fantasticului și ale visului. El se numără azi printre cei mai cunoscuți scriitori germani. În afară de cărți pentru copii și tineret, a mai scris și texte poetice pentru volume ilustrate sau povestiri destinate adulților, piese de teatru și poezii. Multe dintre cărțile lui au fost ecranizate sau difuzate ca teatru radiofonic. A obținut pentru opera sa numeroase premii germane și internaționale. Cărțile lui au fost traduse în peste 40 de limbi și au fost vândute peste 24 de milioane de exemplare.

Regina Kehn (n. 1962, Hamburg) a absolvit în 1990 Universitatea de Științe Aplicate din Hamburg, Secția de design, media, informare. Ilustrează cărți pentru copii și adolescenți și colaborează cu diverse publicații din Germania. Printre cărțile pentru care a creat ilustrații se numără volume semnate de Michael Ende, Cornelia Funke, Jo Pestum și alții. În 1996, Art Directors Club i-a oferit medalia de bronz pentru ilustrație. În prezent, Regina Kehn locuiește în Hamburg împreună cu familia ei.

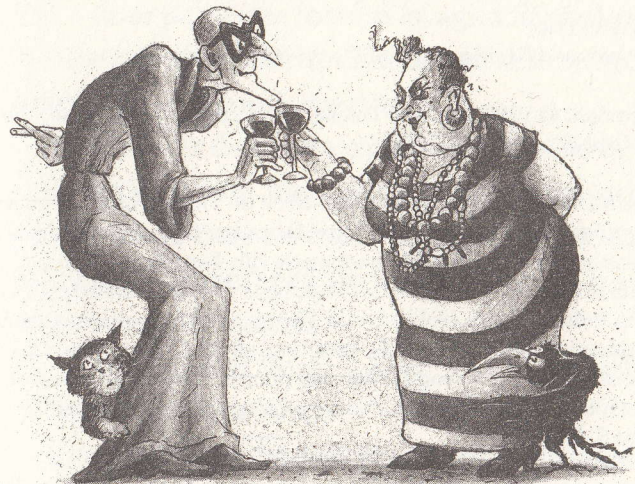
Michael Ende

Puncii cu porunci

Satanarheologienalooligocenu

Ilustrații de Regina Kehn

Traducere din germană
de Nora Iuga

ARTHUR

Cuprins

1		Ora cinci	5
2		Cinci și opt minute	8
3		Cinci și unsprezece minute	11
4		Cinci și douăzeci și trei de minute	23
5		Cinci și treizeci de minute	33
6		Cinci și patruzeci și cinci de minute	38
7		Cinci și cincizeci de minute	41
8		Ora șase	43
9		Șase și cinci minute	46
10		Șase și cincisprezece minute	56
11		Șase și douăzeci de minute	60
12		Șase și treizeci de minute	67
13		Șase și treizeci și cinci de minute	71
14		Șase și patruzeci de minute	76

11		Șase și patruzeci și cinci de minute	80
16		Șase și cincizeci de minute	84
17		Ora șapte	89
18		Șapte și cinci minute	91
19		Șapte și zece minute	96
20		Șapte și cincisprezece minute	102
21		Șapte și douăzeci de minute	105
22		Șapte și douăzeci și trei de minute	107
23		Șapte și douăzeci și cinci de minute	109
24		Șapte și treizeci de minute	118
25		Șapte și treizeci și patru de minute	124
26		Șapte și patruzeci de minute	128
27		Șapte și patruzeci și cinci de minute	131
28		Șapte și cincizeci de minute	139
29		Ora opt	145
30		Opt și cinci minute	153
31		Opt și cincisprezece minute	158

32		Opt și treizeci de minute	164
33		Opt și patruzeci și cinci de minute	170
34		Ora nouă	176
35		Nouă și cincisprezece minute	181
36		Nouă și douăzeci de minute	186
37		Nouă și treizeci de minute	191
38		Nouă și patruzeci și cinci de minute	198
39		Ora zece	201
40		Zece și cincisprezece minute	204
41		Zece și treizeci de minute	209
42		Zece și patruzeci de minute	215
43		Zece și cincizeci și șase de minute	223
44		Unsprezece și opt minute	229
45		Unsprezece și cincisprezece minute	235
46		Unsprezece și douăzeci și șase de minute	240
47		Unsprezece și treizeci și șase de minute	243

48		Unsprezece și patruzeci și cinci de minute	248
49		Unsprezece și patruzeci și nouă de minute	251
50		Unsprezece și cincizeci și două de minute	254
51		Unsprezece și cincizeci și cinci de minute	256
52		Ora douăsprezece	258

Descoperă și o altă carte de Michael Ende,
în curs de apariție la Editura Arthur:

Jim Năsturel și cei 13 sălbatici

Capitolul întâi

În care povestea începe cu o bufnitură

În Lummerland era vreme frumoasă mai tot timpul. Dar existau, firește, și câteva zile în care ploua. Erau rare, dar parcă tocmai de-asta turna cu găleata. Și astfel de zi era și cea în care începe povestea noastră. Ploua și ploua și tot ploua.

Jim Năsturel stătea în bucătărioara doamnei Waas; era acolo și prințesa Li Si, care avea două săptămâni de vacanță. De fiecare dată când venea în vizită, îi aducea câte-un cadou simpatic lui Jim. Odată îi adusesese un glob de sticlă care avea înăuntru un peisaj mandalier peste care ningea când îl scuturai. Altă dată îi adusesese o umbrelă de soare din hârtie colorată sau o ascuțitoare practică, în formă de locomotivă.

Însă de data asta îi aduse o minunată cutie de vopsele mandalieră. Cei doi copii stăteau la măsuța din bucătărie, unul în fața altuia, și pictau. Doamna Waas se așezase între ei. Își pusese ochelarii și citea cu voce tare dintr-o carte groasă de povești, în timp ce croșeta un fular pentru băiat.

Era o poveste frumoasă și fascinantă, numai că Jim privea mereu preocupat afară pe fereastră, pe care se

Redactori: Mihaela Dobrescu, Alina Ioan
Tehnoredactor: Crenguța Rontea
DTP copertă: Alexandru Daș

ISBN 978-606-788-119-6

Michael Ende
Der satanarchäolügenialkohöllische Wunschpunsch

Copyright © 1989, 2007 by Thienemann Verlag (Thienemann Verlag GmbH), Stuttgart/Wien

Această carte a apărut cu sprijinul oferit de TRADUKI, o rețea pentru promovarea literaturii din care fac parte: Ministerul Federal al Afacerilor Europene și Internaționale din Republica Austria, Ministerul Afacerilor Externe din Republica Federală Germania, fundația culturală Pro Helvetia din Elveția, KulturKontakt Austria, Institutul Goethe, Agenția Slovenă de Carte JAK, Ministerul Culturii din Republica Croația, Resortul pentru Cultură al guvernului principatului Liechtenstein, Fundația Culturală Liechtenstein și Fundația S. Fischer.

traduki^T

© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

© Editura Arthur, 2016, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART.

1 Ora cinci

În această ultimă după-amiază a anului, bezna se lăsă mai repede ca de obicei. Nori negri întunecaseră cerul și viscolul mătura, de ore bune, Parcul Mort.

În interiorul Vilei „Coșmarul“ nu se clintea nimic – doar pâlپăirea focului își agita flăcările verzi în căminul descoperit, cufundând laboratorul de magie într-o lumină spectrală.

Pendula de deasupra căminului își puse în mișcare zdrăngănind mașinăria. Obiectul cu pricina era un fel de ceas cu cuc, numai că ultrastilizatul lui cadran reprezenta un deget suferind pe care lovea ritmic un ciocan.

— Auu! țipă el. Auu! – Auu! – Auu! – Auu!

Așadar era ora cinci.

Consilierul secret pentru treburi vrăjitoarești, pe nume Beelzebub Erezinus, era cuprins de-o bună dispoziție subită ori de câte ori auzea pendula bățând, dar în această seară de Revelion îi aruncă

mai curând o privire plină de amărăciune. Îi făcu un semn de „lasă-mă-n pace“ cu mâna, ca unul lipsit de chef, și se înfășură în fumul pipei sale. În spatele frunții încruntate clocea fel de fel de gânduri. Știa că avea să întâmpine neplăceri mult mai mari, și asta cât de curând, cel târziu pe la miezul nopții – la trecerea dintre ani.

Magicianul ședea în fotoliul lui cu sprijinitori laterale pentru cap pe care îl confecționase din scânduri de sicriu în urmă cu patru sute de ani un vampir cu înzestrare manuală deosebită. Pernele erau din blănuri de vârcolaci care, firește, se rose-seră un pic între timp. Mobila asta, o piesă veche de familie, Erezinus o ținea la loc de cinste, deși el era mai curând un progresist, în pas cu vremurile noi, cel puțin în ce privea profesia lui.

Pipa din care pufăia reprezenta un craniu micuț cu ochi de sticlă verde care se aprindeau de câte ori inhala fumul. Norișorii volatili formau în aer fel de fel de figuri ciudate: numere și formule magice, șerpi ce se încolăceau, lilioci, fantome mici și mai ales semne de întrebare.

Beelzebub Erezinus oftă adânc și începu să măsoare laboratorul de la un capăt la altul. O să-i ceară să dea socoteală, nu avea niciun dubiu. Dar cu cine urma să aibă de-a face? Și ce ar fi putut să scornească

în sprijinul apărării sale? Și mai ales: aveau să-i accepte argumentele?

Figura lui înaltă, scheletică dispărea într-un halat de casă larg din mătase verde-otravă. (Verdele-otravă era culoarea preferată a Consilierului secret pentru treburi vrăjitoarești.) Capul lui mic și chel părea zbârcit ca un măr putred. Pe nasul încovoiat avea niște ochelari uriași cu rame negre și lentile lucioase; erau atât de groase, încât îi măreau ochii anormal de mult. Urechile îi erau îndepărtate de cap ca toartele unei oale și gura i se subțiasse, de parcă ar fi avut obrazul tăiat cu lama de bărbierit. Una peste alta, nu era tipul care să-ți inspire încredere din prima clipă. Dar chestia asta nu-l deranja pe Erezinus câtuși de puțin; nu fusese niciodată un contemporan sociabil. Prefera să rămână pe cât posibil doar cu el însuși și să acționeze pe ascuns.

Odată, când măsura odaia în lung și-*n* lat, asaltat de gânduri, s-a oprit brusc și a început să-și scarpine chelia.

— Cel puțin elixirul 92 ar trebui să fie gata, mormăi el, măcar atât. Numai de nu mi-ar strica din nou socotelile motanul ăsta nenorocit.

Se duse la șemineu.

În flăcările verzi, pe un trepied din fier, era așezat un vas de sticlă în care fierbea, de capul ei, o supică; doar ce-o vedeai și te apuca greața. Era neagră ca păcura și mucilaginoasă ca balele melcilor. Când amesteca în chestia aia cu un bastonaș de cristal, asculta, pradă gândurilor, urletul și schelălăitul viscolului care zgâlțâia obloanele ferestrelor. Supica mai avea, din păcate, încă mult de clocotit până la punctul maxim de fierbere, când se prefăcea în licoarea dorită.

Abia când era, în sfârșit, gata, avea să devină un remediu fără gust, pe care îl puteai amesteca în

orice băătură. Toți oamenii care și-o procurau deveneau brusc convinși că tot ce provenea din producția lui Erezinus servea progresului omenirii. Magicianul avea de gând s-o distribuie imediat după Anul Nou în toate supermarketurile din oraș. Acolo urma să fie vândută sub numele de „Dieta voiosului“.

Dar mai avea de așteptat până atunci. O asemenea întreprindere necesita timp – și tocmai aici era punctul vulnerabil.

Consilierul secret pentru treburi vrăjitoarești își puse pipa deoparte și-și lăsă privirea să colinde prin penumbra laboratorului. Reflexul flăcărilor verzi zvâcnea în răstimpuri peste munții de cărți noi și vechi, unde se găseau toate formulele și rețetele pe care le folosea Erezinus pentru experimentele lui. Din colțurile întunecate ale sălii clipeau, cu tâlcuri ascunse, retorte, pahare, sticle și tuburi cilindrice spiralate, prin care se ridicau lichide în toate culorile pentru ca apoi să cadă, să picure, să scoată aburi. Pe lângă astea se mai aflau acolo computere și aparate electrice cu lămpi minuscule scânteind continuu și scoțând zumzete și piuituri. Într-o nișă întunecată pluteau neîncetat bile luminoase, roșii și albastre, în sus și-n jos, iar într-un suport de cristal erau vălătuci de fum care se contractau în răstimpuri, formând o floare fantomatică.

Erezinus era, după cum am mai spus, pe culmile progresului modern, ba chiar, în unele privințe, i-o luase întru câtva înainte.

Doar la respectarea termenelor era un întârziat iremediabil.

3 Cinci și unsprezece minute

O tuse ușoară îl făcu să tresară.

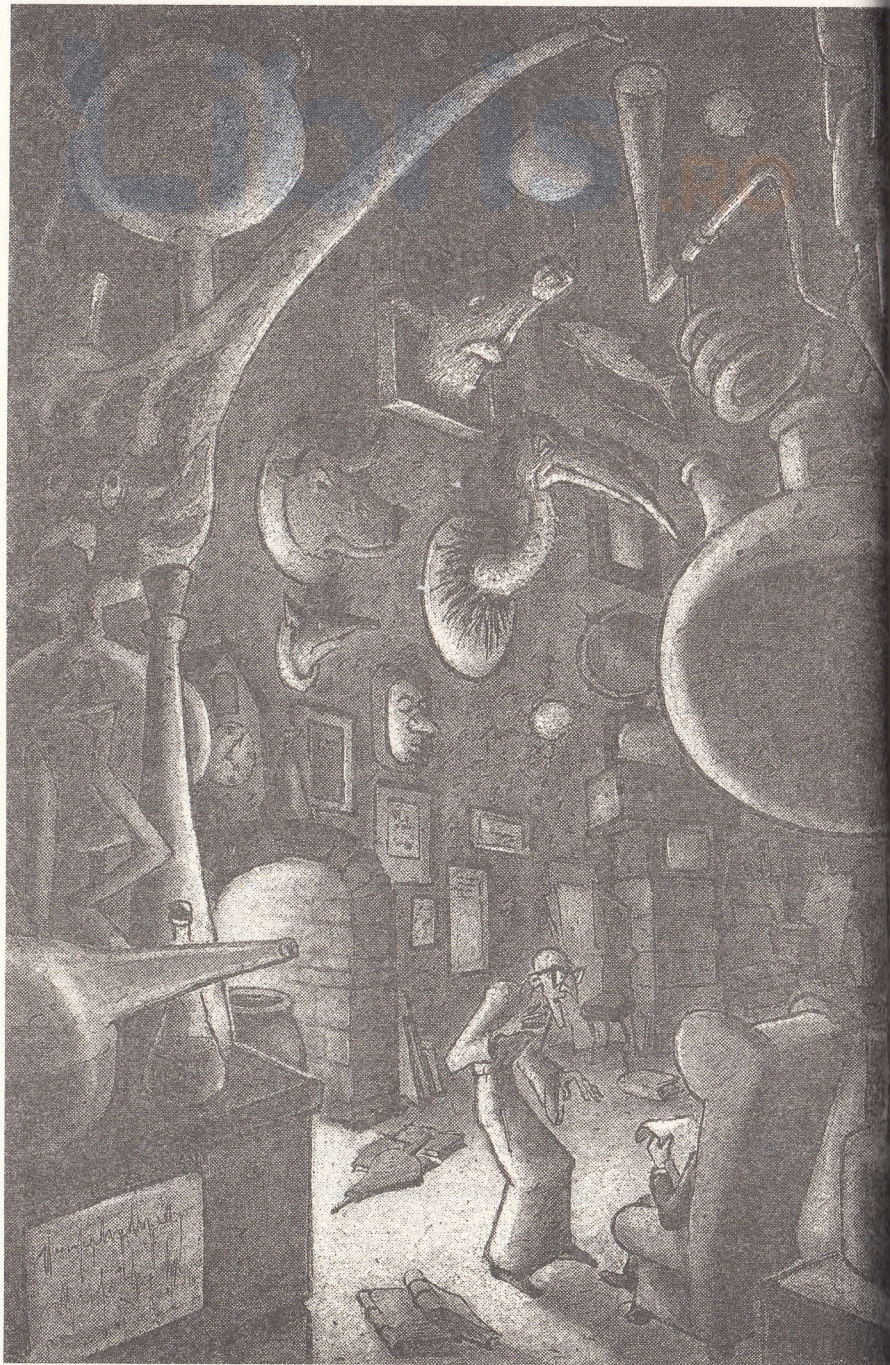
Se uită împrejur.

În fotoliul cel vechi, cu sprijinitori laterale pentru cap, ședea cineva.

„Aha, se gândi el, începe. Acum să te văd!”

Firește că un magician – și mai ales unul de talia lui Erezinus – e obișnuit să-i calce pragul fel de fel de creaturi ciudate, fie și neanunțate sau neinvitate; dar, de cele mai multe ori, astea-s duhuri ce-și poartă capul sub braț sau arătări necurate, cu trei ochi și șase mâini, sau balauri care scuipă foc sau cine știe ce alte monstruoziități. Așa ceva n-avea cum să-l sperie pe Consilierul secret pentru treburi vrăjitoarești, doar era familiarizat cu asemenea întâmplări, ăsta era traiul lui zilnic.

Dar vizitatorul de azi era cu totul altfel. Părea la fel de normal ca oricare om de pe stradă – aproape suspect de normal. Și tocmai acest lucru îl scotea pe Erezinus din minți.

Individul purta un pardesiu impecabil, negru, o gambetă, tot neagră, pe cap, mănuși negre și ținea o servietă neagră pe genunchi. Fața lui era complet inexpresivă, doar foarte palidă, aproape albă. Ochiul lipsiți de culoare erau cam bulbucați, se holba fără să clipească. Nu avea gene.

Erezinus își luă avânt și se duse glonț la musafir.

— Cine sunteți? Ce căutați aici?

Celălalt întârzie cu răspunsul. Îl fixă pe interlocutorul său preț de un minut, cu ochii lui reci de broască, apoi îi zise cu o voce lipsită de modulație:

— Am plăcerea să vorbesc cu Consilierul secret pentru treburile vrăjitoarești, dr. Beelzebub Erezinus?

— Aveți plăcerea. Și?

— Permiteți-mi să mă prezint.

Fără să se ridice de pe scaun, vizitatorul își săltă un pic gambeta; pentru o secundă pe țeasta lui albă și lucioasă apărură doi negi mici roșiațici, care arătau ca niște furunculi purulenți.

— Numele meu e Ascaride – Maledictus Ascaride, dacă îmi permiteți.

Magicianul era decis în continuare să nu se lase impresionat.

— Și ce vă dă dreptul să mă deranjați?

— Oh, spuse domnul Ascaride, fără să schițeze vreun zâmbet, îmi îngăduiți o observație, domnul